

## Arrest

nr. 281 651 van 9 december 2022  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore advocaat advocaat D. GEENS  
Lange Lozanastraat 24  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 8 december 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 3 december 2022.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Aan verzoekende partij wordt op 3 december 2022 een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend. Dit betreft de bestreden beslissing.

## 2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing tot vasthouding

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

## 3. Over de vordering tot schorsing gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

### 3.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.*

### 3.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij werd ingediend de vijfde dag na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

### 3.3. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

### 3.4. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

#### 3.4.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.*

#### 3.4.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

*In casu* bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering

wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

### 3.5. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

#### 3.5.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste zicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15,

tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

### 3.5.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.5.2.1. Verzoekende partij voert onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Betreffende artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet beperkt verzoekende partij zich te stellen dat de *“staten verplicht (zijn) om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene”*.

De Raad bemerkt desbetreffende evenwel dat verzoekende partij niet aangeeft wat haar medische problemen inhouden, geen medisch attest bijbrengt en bovendien zelf verklaarde – zoals blijkt uit het door haar als bijlage 9 bij het verzoekschrift gevoegde *“verslag gehoor dd. 07.12.2022”* – dat zij geen ziekte heeft die haar belemmert te reizen of terug te keren naar haar land van herkomst, Venezuela.

Op het eerste zicht is dan ook geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aan de orde.

Voor wat betreft de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM kan de Raad uit de lezing van het verzoekschrift enkel afleiden dat verzoekende partij zich wederom beroept op de maatschappelijke, politieke en sociale situatie in haar land van herkomst waarbij zij als homoseksueel met een gebrek aan familiaal en sociaal netwerk het voorwerp zal uitmaken van discriminatie binnen een maatschappij doorspekt van hyperinflatie, inkrimping van de economie, hoge werkloosheid, voedsel- en medicijnschaarste en een wijdverspreid geweld.

De Raad bemerkt evenwel dat de situatie in het land van herkomst en haar homoseksuele geaardheid reeds ruim werden beoordeeld in het arrest van de Raad nr. 254 180 van 7 mei 2021 waarbij verzoekende partij niet werd erkend als vluchteling en haar de subsidiaire bescherming werd geweigerd.

Op het eerst zich is dan ook geen schending van artikel 3 EVRM aan de orde.

Aangaande de schending van artikel 8 EVRM beroept verzoekende partij zich op sociale relaties die zij inmiddels in België heeft opgebouwd en op de relatie die zij heeft sedert maart 2022 met een Belgische onderdaan en met wie zij sedert september samenwoont. Verzoekende partij meent dat zij de relatie met haar partner niet kan verder zetten in Venezuela gelet op de afstand tussen België en Venezuela, haar vertrek reeds vanaf 2017 uit haar land van herkomst, de moeilijke socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in samenhang gezien met haar persoonlijke situatie, het gebrek aan band tussen haar partner en Venezuela en diens verankering in België en het bovendien afgeraden worden door het Belgisch Ministerie van Buitenlandse Zaken om te reizen naar Venezuela.

Waar verzoekende partij zijn sociale relaties en de verankering van zijn partner – waarmede de samenwoning niet met officiële documenten wordt bewezen - tracht aan te tonen middels enkele neergelegde getuigenverklaringen waaruit blijkt dat er inderdaad socialen contacten zijn met enkele vrienden en kennissen en dat verzoekende partij wordt aanvaard in de familie van haar partner kan door de Raad niet worden ingezien waarom deze contacten middels tal van moderne communicatiemiddelen niet verder zouden kunnen onderhouden worden vanuit het land van herkomst van verzoekende partij en waarom verzoekende partij mits zich van de nodige reisdocumenten te voorzien in de toekomst niet op bezoek zou kunnen komen bij haar Belgische vrienden.

Verder kan door de Raad in redelijkheid niet worden ingezien en verzoekende partij geeft hierbij geen verdere duiding hoe het louter nog niet aanwezig zijn van een band tussen Venezuela en haar partner, de loutere afstand tussen België en Venezuela en haar vertrek reeds vanaf 2017 uit haar land van herkomst zouden verhinderen haar relatie met haar partner in haar land van herkomst verder te zetten. De moeilijke socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in samenhang gezien met haar persoonlijke situatie werden reeds beoordeeld in het voormelde arrest van de Raad in het kader van het verzoek tot internationale bescherming waarbij verzoekende partij niet werd erkend als vluchteling en haar de subsidiaire bescherming werd geweigerd en derhalve om deze redenen geen obstakels aanwezig zijn voor een terugkeer naar het land van herkomst. Ten slotte bemerkt de Raad dat het advies van het Belgisch Ministerie van Buitenlandse Zaken aan toeristen om de nodige voorzichtigheid in acht te nemen wanneer men toch overweegt Venezuela te bezoeken niet uitsluit dat met in

achtneming van de nodige voorzorgsmaatregelen het mogelijk is naar Venezuela te reizen. Bovendien moet worden opgemerkt dat de partner van verzoekende partij bij het welverblijven in Venezuela een verankering heeft via verzoekende partij die deze nationaliteit heeft.

Ook een schending van artikel 8 EVRM is derhalve op het eerste zicht niet aan de orde.

3.5.2.2. *Prima facie* toont de verzoekende partij geen schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en lijkt zij bijgevolg geen verdedigbare grief in de zin van artikel 13 EVRM aan te voeren.

3.5.3. Aangezien verzoekende partij, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoekende partij in haar middelen geschonden geachte bepalingen en beginselen te bespreken.

### 3.6. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

#### 3.6.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

#### 3.6.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Er moet worden vastgesteld dat verzoekende partij met haar betoog opnieuw verwijst naar hetgeen zij reeds uiteengezet heeft in het kader van haar ernstige middelen, met name het middel gesteund op een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zoals reeds hoger uiteengezet, heeft verzoekende partij een schending van voornoemde wets- en verdragsbepalingen op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt. Gelet op het feit dat in deze

procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kan deze grief niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat verzoekende partij moet aantonen.

Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing.

#### 4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT